

Bir Saatlik Kaybın Ömrümüze Fısıldadıkları

Selami Öktem

Zaman dediğimiz o şey; gözle görülmez, elde tutulmaz ama her gün avuçlarımızdan kayıp gider. İstesek de geriye çeviremeyiz. Bir gün, bir saat, hatta bir dakika... Kaçırılan her an geri dönüşü olmayan bir yola daha sürükler bizi. Bir düşünün: Bir saat bile olsa, "boşa geçti" dediğiniz o zaman dilimi, aslında hayatınıza koymadığınız bir tuğladır. İnşa etmeyi hayal ettiğiniz, kendinize dair o büyük resmi eksik bırakmaktır. Hayatımızın tam anlamını, amacını, değerini anlayabilmemiz için öncelikle zamana bakış açımızı değiştirmemiz gerekmez mi? Zaman, hayata dair en somut değerdir aslında, çünkü onsuz hiçbir şey var olamaz.

Bu noktada zamanı, tuğlalar gibi üst üste dizilen bir yapı olarak düşünebiliriz. Her bir tuğla, yani her bir saat, her bir gün, her bir yıl, hayatımızın binasını oluşturan yapı taşlarıdır. Ancak bu tuğlaları gelişigüzel dizdiğimizde, önümüzü düşünmeden hareket ettiğimizde, hedefleri göz ardı ettiğimizde ortaya çıkan şey sağlam bir yapı değil, ne olduğu belli olmayan, rüzgârda savrulmaya hazır bir yapı olur. Zamanın üstüne bilinçle, hedefle konmamış her tuğla, rüzgârın her an savurabileceği yapraklar gibi, geleceğimizi belirsiz bir hale getirir. Günün sonunda inşa ettiğimiz hayat binamız, eksiklerle dolu, nereye gideceği belli olmayan bir yapıya dönüşebilir.

Kimi zaman, hayatın ve zamanın değerini fark etmek, insan için çok geç olabilir. **Cahit Sıtkı Tarancı'nın "Otuz Beş Yaş" şiiri**, işte bu pişmanlığı ve farkındalığı yansıtan en güçlü dizelere sahiptir. Şairin "Neylersin ölüm herkesin başında" diyerek hayatın kaçınılmaz sona yaklaştığını anlatması, insanın zamanla yarışını ve bu yarışta kaybettiklerini sorgulamasına sebep olur. Gençliğin farkında olmadan gelip geçtiğini, yaşanan her boş anın geri gelmeyeceğini şiirinde hissettirir. Tarancı, geçmişe duyduğu pişmanlıkları dile getirirken aslında okuyucusuna bir kıssa sunar: Gençlikte ve sağlıklıyken hayatın kıymetini bilmezsek, bir gün öyle bir an gelir ki, kendimizi hiç ulaşamayacağımız hedeflerin özlemiyle baş başa buluruz. Her anı dolu dolu yaşamadan geçen bir hayat, sonrasında sadece pişmanlıklarla dolu bir hazine sandığı gibi açılmayı bekler.

Peki, nedir "bir saatini boşa harcamak"? Yalnızca öylece oturmak, hiçbir şey yapmamak mı? Belki. Ama daha derine indiğimizde aslında burada kastedilen, verimsizlik. Zamanı yaşamla doldurmamak. İnsan potansiyelini, hevesini, enerjisini heba ettiği her an, kendinden bir şey kaybeder. O an fark etmez, yarın anlamaz, ama yıllar geçip de geri dönüp baktığında "Keşke..." dediği anlar birikir. Boşa harcanmış saatlerin yükü hafif gibi gözükse de, bir ömür boyu taşınacak kadar ağır bir yük olabilir.

Hayat dediğimiz şey, peşinden koştuğumuz hedefler, yapmak istediklerimiz ve sevdiğimizle anlam kazanır. Bir saati öylece harcamak, bu anlamlardan vazgeçmek gibidir. Bize sunduğu olanakları bir kenara itip, kendimizi sıradanlığa hapsetmektir. Evet, hayat bazen zordur; insan her an verimli, her an üretken olamaz. Ama farkındalığı kaybetmek, zamanın kıymetini unutmak işte asıl tehlike burada. Çünkü farkındalık, hayatı yaşanabilir kılan, insanı hayatta tutan en önemli güçtür. Farkındalığımız ne kadar yükseksin, zamanın değerini o kadar iyi anlarız.

İşte burada hedefler devreye girer. Ne kadar yaşayacağımızı bilmiyoruz, belki yolun yarısında belki sonuna yakınız. Ama hedeflerimiz varsa, ne kadar uzun yaşadığımızın bir önemi kalmaz. Her sabah uyandığımızda, bir adım daha yaklaşacağımız bir hedef varsa o günü yaşamak, yaşamaktan fazlasını ifade eder. Hedefler bizi yalnızca yönlendirmez, aynı zamanda kararlı, ne istediğini bilen insanlara dönüştürür. Boş geçirilen saatler, sadece vakit kaybı değil, aynı

zamanda mutluluğumuzu, iç huzurumuzu, yaşama sevincimizi de tüketir. Hedefi olan insan her gün, ulaşmak istediği noktaya bir adım daha atar; her gün, hayalini biraz daha somutlaştırır. Öyle ya, hayat ne uzun ne de kısa, sadece yaşadığımız kadar var.

Hayatı dolu dolu yaşamak ve mutlu olmak için de zamanı verimli kullanmak önemlidir. Bir saatlik boşluk, insanı farkında olmadan mutsuz bir yola sürükleyebilir. Zira boş geçirilen zaman, sadece bireyin gelişimini engellemekle kalmaz, aynı zamanda hayatın anlamını yitirmesine de yol açar. İnsan, boş geçen saatlerin sonunda, hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeye başlar. Öyle değil mi? Sabah güne başlayıp, akşam kendinize dönüp baktığınızda, bugün ne yaptım diye düşündüğünüz o an aslında mutluluğun veya pişmanlığın tohumlarının atıldığı andır.

Gelin, hayata dair sahip olduğumuz zamanı boşa harcamayalım. Zaman, hayallerimize yaklaşmak, sevdiklerimizle dolu dolu vakit geçirmek ve hayatın anlamını keşfetmek için bize sunulan en değerli fırsattır. Her an, yapıp yapmadıklarımızla hayatımızın değerini şekillendirir. Öyleyse, her günü bilinçle, farkındalıkla ve hedeflerimiz doğrultusunda yaşamak için çaba gösterelim; çünkü zamanı nasıl kullandığımız, hayatın kendisini nasıl yaşadığımızın bir göstergesidir.